

זמני שבת קודש

רבנו תם	מוצאי שבת	הדלקת נרות	תל אביב
17:39	17:16	16:16	תל אביב
17:44	17:21	16:15	ירושלים
17:36	17:14	16:13	חיפה

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

להאיר את הנרות

אנו לקראת ימי החנוכה, מדליקים את הנרות, מתבוננים בלהבות, ומאירים את האמת: בתוך כל יהודי יש כח עוצמתי וחזק מאין כמוהו, והוא בהחלט יכול להתמודד ולנצח בכל אתגר והתמודדות. ימי החנוכה נועדו לגלות את הכח הזה ולהעצים אותו, להביא אותו לקידמת הבמה ולהפנימו אל הלב, כדי שבכל רגע נתון נדע ונזכור:

בתוכו של כל יהודי בוערת אש, להבה עוצמתית. גם אם הוא נראה חלש מול גיבורים, חיל קטן מול צבא אדיר, נמושה זעירה מול כוחות חזקים - זו אחיזה עיניים מטופשת, כי האמת הפוכה לחלוטין: הנשמה היהודית שבקרבו היא כור אטומי המזון היישר מכסא הכבוד, ארון חשמל ומזוודת אנרגיה שכל כח בעולם לא יכול נגדה!

זהו המסר של ימי החנוכה, זהו האור העולה מבין הנרות, להאיר את נפשנו ולמלא אותנו באורה הבהיר של עוצמת הנשמה היהודית. וככל שנקדיש יותר זמן להתבוננות על הכוחות שהנשמה מעניקה לנו, ככל שנעניק לנשמה את היכולת לתפוס את מרחבי הזמן והפנאי הנפשי שלנו, ככל שנזין את הנשמה באוצרות רוחניים המחיים אותה - כך ניתן לה את היכולת להוביל אותנו, להעצים אותנו, להפעיל את הכוחות החזקים השרויים בתוכנו.

הבה נצל את שעת הדלקת הנרות, להתנתק מהמירוץ הגשמי השוחק, מהתעשינות המקיפה מכל עבר, מהדאגות שנוטלות את שלוות נפשנו. ניחד את הדקות הללו לחשיבה, להתבוננות, להעמקת הקשר עם הנשמה היהודית שבקרבו, ואז נזכה שאורם הזך של הנרות ישאב אותנו לעולמו הפנימי הקסום והעשיר, אל תוך מרחביה האינוסופיים של הנשמה היהודית הכבירה שבתוכנו, וזה מה שיעניק לנו כוחות ועוצמות לכל ימות השנה! (הרב אשר קובלסקי)

הרה"ג דניאל זר שליט"א
ראש הישיבה המוסדות

יוונים נקבצו עלי

בכל דור ודור היוונים רצו לכבות את הנרות אבל אותם נרות תמיד נצחו

ומוסר. הנה לאחר דרשה יוצאים מלאי סיפוק, כי הנשמה מקבלת את המזון שלה, היא מתלהבת כנו, היא קופצת כשלהבת.

אנשים חוגגים את חג המולד, רח"ל, לא נוח להם עם זה, אז אומרים סילבסטר. אם יגידו חג המולד יש יהודים שלא ילכו. והרי בגלל היום הזה נהרגו יהודים לרבבות, נשחטו למיליונים! יש צדיקים גדולים שלא לומדים בלילה זה כי הוא לילה של שליטה יתירה של הסט"א, לילה טמא מאד. הרשעים הארורים היו מכניסים יהודי לחבית מלאה מסמרים ומדרדרים אותה מההר עד למטה למטה. הם היו מבעירים אש ומניחים עליה פחי ברזל, ומניחים עליהם יהודים יחפים והם היו קופצים מכאבים עד שמתו, וקראו לזה התנורים המרקדים. סבא של סבא שלך נשרף בלילה זה ואתה מבלה?

כבר סיפרתי לאחורונה, היתה להקה אחת שנקראת "חיפושיות", יום אחד מת אחד ה"חיפושיות", שמו ג'ון משהו. הקלטות שלו חטפו אותם בדיזינגוף, ואז חייל אחד התאבד על פסי הרכבת והשאיר אחריו מכתב בכיס שהוא מתאבד בגלל החיפושיות שמתה. הוא לא אשם, כי התקשורת מהללת אותם, שיויתי חיפושית לנגדי תמיד, יהודי מתאבד בגלל גוי טמא מטומא שכולו תאוות ויצרים. באיזה בית ספר איזה חינוך קיבל החייל הזה?! שורפים לנו את העם.

חילונים עושים צחוק מעצמם, שרים בחנוכה "יוונים יוונים נקבצו עלי", הוא יושב ושר לו, מה רצו היוונים? ספורט וכוח, תרבות הגוף. והמכבים באו להלחם בדגל של ה', "מי כמון באלים ה'". הרי הילד שלו ישאל אותו למה אתה שולח אותי להיות ספורטאי ואתה אומר לי שהמכבים ניצחו?! הוא מרמה את עצמו! מה רצו המכבים? תורה ויראת שמים ואתה חילוני גמור. אז היו מעטים נגד רבים, וגם היום אנחנו מעטים נגד רבים ואנחנו ננצח! נתקרב אל הקב"ה והוא יקרב אותנו ויצליח דרכנו, לשמור על התורה ועל האמונה, לקרב רבבות לעבודת ה', לשמור על השבת על לימוד התורה ולהרים קרנה של תורה.

ויקויים בנו ימין ושמאל תפרוצי, ננצח את שונאי ישראל מימין ומשמאל, את עוקרי התורה מכאן ומכאן, שבת שלום!

מתוך דרשתו השבועית של הר"ג דניאל זר שליט"א
המתקיימת בכל זום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

שבוע יחולו ימי חנוכה הקדושים, הנרות הללו קודש הם, הם עברו מסעי צלב, הם עברו אינקוזיציות, הם עברו את השואה, והם עדיין דולקות! עברנו את שולמית אלוני, עברנו את גאולה כהן, את יוסי שריד ואת אברהם פורז, עברנו את מרצ ואת טומי לפיד עברנו את רפול, נעבור גם את דוברמן ויהיר לפיד, מי שלא יעבור זה הם, עם ישראל ישאר לנצח, נרות חנוכה יישארו לנצח, ודוברמן ולפיד וגם בנט יהיו חרותים לדראון עולם לעד ולעולמי עולמים!

מר"צ ראשי תיבות מה רבו צרינו, רבים קמים עלינו, רבים אומרים לנפשינו אין ישועתה לו, חלילה, אבל אי אפשר להלחם עם הקב"ה.

היינו קרוב אלפיים שנה בגלויות, כל העולם קינא בנו! היתה לנו תורה! היתה לנו יראת שמים! ולא היתה לנו לא מדינה ולא צבא, לא מוסדות להסכלה לא גבוהה ולא נמוכה, לא אונברסיטה עברית ולא ספרייה לאומית, לא בג"ץ ולא פרקליטות, לא מגדלי

שן ולא בעלי שם, היתה לנו תורה! והיא היתה מאירה כל כך עד שכל העולם באו ללמוד מאיתנו, כל העולם קינא בנו והעריץ אותנו גם יחד. איזה חינוך! איזה שלום בית! איזה בתים לתפארת! וכאן, כשבאנו לארץ לא אלפיים ואף לא אלף לא מאתיים ולא מאה, שבעים שנה ויש לנו מדינה ושרים ויועצים ו"שופטים" לתפארת מדינת ישראל, וכבר הספקנו למלא בתי סוהר, בלי תורה מתרסקים! בלי תורה אין עם ישראל! עם ישראל בלי תורה יורד מטה מטה!

תראה את הרב אורי זוהר זצ"ל, היכן היה והיכן הגיע? אורי זוהר! לא היה לו בעולמו אלא תורה ויראת שמים! כל החיים שלו היו תורה! הוא אמר פה פעם, אני מעדיף למות ולא לחזור למה שהייתי.

כמו שכתוב על דוד המלך ע"ה, כי טוב יום בחצרך מאלף, יותר טוב לי יום אחד ללמוד תורה ולמות למחרת מאשר אלף שנים בלי תורה. כל התענוגים שיש ברחובות, אינם שווים לדבר אחד מן התורה. אין עונג כמו עונג רוחני, כטעמה של שבת, כדף גמרא.

אושר יש רק לחרדים, אדם אוכל גלידה הוא נהנה מהגלידה אבל הוא לא "מאושר". כל עוד שנשמה לא מקבלת את האוכל שלה, את התורה והמצוות, היא לא מאושרת. כל הבילויים של החילונים זה כמו גלידה, נהנה נהנה אבל אין לו אושר, אין לו סיפוק. אושר זה לא כדורגל ולא משחקים, תומכיה מאושר, רק בתורה

ההקדשה השבועית

הוציאם הם אנחנו לתקיים

אלפי טלנים לצור הפרשה

האצלהתחם או לע"פ קידושם?

התקשרו עכשיו: 05-04-205-01-01

ליימנט
ידן חיה בת הדס
יוסי בן הלן
צורי בן רחל
דייזה בת חוה

לישיק
בנימין בן חסיה
אלדד בן חוה
ספיר בת עליזה
לידך בת עליזה

לחולנת
אסף בן חיה
רושין בן דיה
אלעד בן ענה
אלדד בן יודנה

לעילי שושנת
סלמה בן ג'ון ג'ון
סיגלית בת חנה
חן בן חיה
שמעון בן יילנדה
יואב בן חנה

סיפור לשבת

הרב צבי נקר

שינה שקטה או נוחה

"אני לא בטוחה, אבל אני רוצה שלא". מעבר לקיר התחדשו הצעקות. אשתי הציעה שנעבור לסלון. היא אמרה: "עדיף שינה שקטה משינה נוחה".

בסלון היתה הספה הנפתחת הקשה שקיבלנו פעם מן השכנים שעברו. היו בה שני מזרונים ברזל, כך כינינו אותם. את התינוק אפשר להשכיב בלול, הגדול יוכל לשכב על מזרון או שמיכה עבה. נעביר גם אותו. מיד הסכמתי ואמרתי לאשתי "איך לא חשבנו על זה קודם?"

עזבנו את חדר הצעקות, ושקענו בשינה מתוקה על מזרונים קשיחים. באמצע הלילה התעורר התינוק. אשתי נזכרה שהקבוק המיוחד שלו נשכח בחדר אשתי קמה ופתחה את הדלת (סגרנו אותה כדי לעמעם את הקולות). שקט היה מעבר לקיר. נראה שגם הם נרדמו, אשתי לחצה על מתג החשמל ו... קפאה על מקומה.

בתוך העריסה של התינוק, רגל אחת על הבקבוק הריק, שכב לו בנחת עקרב ענק, חוס כהה, בעל רגליים בהירות וצבתות עבות. אשתי עד היום זוכרת את הפרטים, על אף שראתה אותו רגע אחד.

עקרב! הצרחות הנוראות בקעו הפעם מפי אשתי. המשפחה התעוררה בפעם המי יודע כמה, כולם חוץ מהעקרב שלא זו ממקומו. טלפון מהיר אל המרכז ללכידת נחשים ועקרבים, תיאור העקרב ומסקנה כי מדובר בעקרב בשם 'נבו יריחו'. עקרב שמצליח להיכנס דרך פתחים צרים (החלונות שלנו מרושתים, אבל כנראה הוא נכנס דרך הדלת שנפתחה בלי שהבחננו). עקיצתו גורמת לנמק והרס פעולת המפרקים ל"ע".

מה עושים? קיבלתי פרטים מעשיים ועמדתי לעשות את זה... לעשות את זה... עד היום לאשתי אין מושג איך 'עשיתי את זה', כי היא עצמה עיניים חזק חזק. כעבור כמה רגעים היה העקרב בתוך צנצנת זכוכית, שם עקץ את עצמו ומת מות עקומים, כן יאבדו כל אויביך ה'.

רק למחרת בבוקר, כששבה אלינו רוחנו, ידענו. נפשנו ידעה שההליכה בדרכי נועם ישרות, ההתרחקות מדברי לשון הרע ופרסומם ברבים, ממעשים הדומים לנשיכת עקרב, הצילה את התינוק שלנו מעקיצת עקרב...

לסיום, הערה ומסקנה אחת: צריך לדעת שלפעמים צריך כן לערב מישוה, בחכמה... אבל בסיפור שלנו הגענו למסקנה שמדובר בבעיה חינוכית. הבנו שההורים מטפלים בה, ואכן לימים נודע לנו כי המשפחה היקרה שלצידינו עברה ניסיון מר עם אחד הבנים. מאוחר יותר, טופל הנער בצורה מקצועית, והעניינים נרגעו. אילו היינו מעמידים אותם על מקומם, היינו גורמים להם צער בל ישועה.

שניות בודדות. עזבנו את כל המהומה ופנינו לישון, אבל גם בלילה הזה נקרעה שנתנו לקרעים. צעקות איומות, קולות וברקים, הקיר רעד מעוצמתם.

ניסינו להקשיב. לא נראה היה שאי מי נמצא בסכנה. יש מישוה שצועק שם, פשוט צועק. למה? ככה. זיהינו משפטי חוצפה מזעזעים, ושמחנו שאזניהם של הילדים רכות והם אינם מבינים, אבל ידענו שככה אי אפשר להמשיך, פשוט אי אפשר.

אשתי פיהקה ואמרה: "הם צריכים ללמד את הילדים שלהם איך להתנהג, אנחנו לא אשמים שהם לא משתלטים, לפחות שיעשו את זה ביום".

שתקתי. אשתי המשיכה ואמרה "צריך להעמיד אותם במקום. צריך לעשות את זה, אני חושבת, אי אפשר ככה".

"נחכה יום יומיים נוספים", ביקשתי, "אף פעם אי אפשר לדעת מה עובר על אנשים ואסור למהר לדון אותם. הנה עכשיו השתתקו הקולות, אפשר להמשיך לישון".

אשתי אמרה "נכון, אתה צודק". התחלנו לראות שיש חוקים בסיפור הזה. הצרמוניה הפילהרמונית מתרחשת פעם אחת בלילה, אחר כך שוכן שקט במקום.

הימים היו קשים ומתישים והלילות לא פחות. היינו מאוד כעוסים. הרבה סימני שאלה היו לנו, למה הם עושים לנו את זה? והם נראים נכבדים והגונים כל כך, מה קורה שם? למה צריך לצעוק באמצע הלילה? למה? מה אנו אמורים לחשוב? איך אנו יכולים לנסות להבין את ההתנהלות הזו? כעסנו על השכנים המעירים אותנו בלילה, אבל עוד יותר כעסנו על זה שהם גורמים לנו לכעוס, גם אני וגם אשתי בעלי אופי נח ולא ממהרים לכעוס.

לילה אחד החלטנו שדי, צריך לעשות מעשה. התינוק צרח, לא ישנים בלילה, לא ישנים ביום. יש גבול!!

"אני הולך אליהם עכשיו. עכשיו, ברגע זה!" קפצתי, "אי אפשר לשתוק יותר!"

"מה... מה תאמר להם?" שאלה אשתי. "אני אומר להם שאם הם לא מפסיקים את המקלה שלהם בזה הרגע, אני... אני קורא למשטרה, אני מספר לשכנים, אני... לא יודע מה אני עושה, אני אפסיק את זה".

ברור היה לאשתי שאני מדבר מתוך שינה, כלומה מתוך חוסר שינה... אשתי נבהלה לרגע, היוצרות התהפכו - אשתי אמרה "אולי נחכה קצת, הרי אתה לימדת אותי שלכל דבר בעולם יש מטרה. שאלו פעם את הגאון רבי חיים עוזר גרודזינסקי למה נברא ראש עקום, איוו מטרה יכולה להיות לתכונה נוראה כזו. מה הוא אמר? ראש עקום נברא כדי לנסות לדון לכף זכות יהודים, גם כשנראה שאין אפשרות כזו... כך שמעתי ממך".

ניצבתי על עומדי מהורהר. "את בטוחה שאת לא רוצה שאצא אליהם?" שאלתי.

סיפר תלמיד חכם המתגורר בדרום הארץ: היינו זוג צעיר עם שני פעוטות לא קלים. אחד מהם דרש מזון מיוחד ופרוצדורה מסוימת מסביב לשעון, והמתוק השני 'סתם' היה ילד שדרש כמויות נדיבות של תשומת לב.

ילדינו בימים של שגרה היו רגועים יחסית, הילדים הוציאו אנרגיה רבה במהלך היום אבל בתמורה ישנו מצוין בלילה.

גרנו באזור מדברי, והימים היו לפני פסח. בהחלטה של פתאום החלטנו לערוך פסח בבית. ניסע לליל הסדר ואחר כך נשוב מיד לחול המועד בבית שלנו, בעזרת ה'. יהיה נפלא. אחד השכנים נסע לירושלים לליל הסדר, היה לו רכב גדול והיה לנו בו מקום. ההחלטה עברה לפסים מעשיים, גילינו שיש לנו המון עבודה, ובנוסף, הילדים היו איתנו ודרשו תשומת לב. למרות כל הקשיים הברקנו וניקינו את הבית. בכל אופן, בתוך כל המהומה, היתה הנחמה של לילה שקט כי הילדים ידעו לישון היטב תודה לה'.

רוחות המדבר הביאו בכנפיהן ערימות של חול, אבק ופסולת, אך ב"ה הספקנו לנקות חדר שלם כולל משחקים. הלילה הגיע, היינו עייפים במיוחד, מאוד רצינו לתת לעצמותינו הדואבות מנוחה. ואז הגיעו הצרחות. התעוררנו מסויטים, בטוחים שכנופיית תנים פרצה לביתנו. אשתי רצה אל עריסת התינוק ובדקה שהוא שם. הפעוט אף הוא ישן מצונף במיטתו, ולא היתה בסביבה אף חיה רעה.

ביתנו היה חשוך, התינוק החל להראות סימני התעוררות, מה שאמר שגם הוא שמע משהו. ופתאום חזרו הקולות, הפעם בעוצמה אדירה. זה לא היה חלום. מיד גילינו שאלו קולות אנושיים, הם עלו מן הקיר המפריד בינינו לבין הדירה שכנה. דרך שתי דירות ה'עמידר' העתיקות שלנו עברו הקולות היטב מכאן לשם. אלו השכנים החדשים. לא האמנו, בדיוק הם... מה קורה שם? משפחת ברקוביץ (שם בדוי) הגיעו לפני כשבוע.

הרב ברקוביץ הוא יהודי נכבד ובעל בעמיו, אשתו היא רבנית מכובדת ומפורסמת. שמחנו כל כך בבואם, הם הזכירו לנו את המשפחות שעזבו במרכז, יהודים יראי שמים. אבל עכשיו רעד הקיר מעוצמת הקולות, לרגע היה נדמה לאשתי ששומעים חבטות. אולי צריך להזמין משטרה? ואולי פרצו אל המקום מחבלים? אשתי מאוד פחדה.

מהר מאוד התעוררה המשפחה הקטנה שלנו לחיים, התינוקות הצטרפו לזעקות שבר.

שפשפתי עיניים ולא האמנתי. השמש עדיין לא עלתה על המדבר, אבל בבית שלנו כבר אמצע היום. דקות ארוכות עמדנו כמשתוממים, לא יודעים מה לעשות. לאט לאט שכנו הקולות, הילדים נרדמו, אחרי ניסיונות רבים. והנה, הלילה המקרטע מגיע לסיומו. בבוקר קמנו טרוטי עיניים ליום חדש. הילדים גם הם ממוקדם, כאילו ישנו היטב כל הלילה. לא שוחחנו על מה שקרה, אם מתוך עייפות, אם מתוך תקווה שהיתה זו אפיזודה חד פעמית.

המשכנו איכשהו את היום, וציפינו בקוצר רוח ללילה שיבוא ויגאלנו. הילדים היו עייפים ונרדמו תוך

"שפשפתי עיניים ולא האמנתי, השמש עדיין לא עלתה על המדבר אבל בבית שלנו כבר אמצע היום..."

פינת ההלכה הרב יגון חורי

הלכות ומנהגי חנוכה

בתקופת הבית השני גזרו מלכי יוון גזרות על ישראל, וביטלו אותם מדתם, ולא הניחום לעסוק בתורה ובמצות, ולחצו לחץ גדול, ופשטו ידיהם בממונם ובבנותיהם, ונכנסו להיכל ופרצו בו פרצות ושימאו הטהרות. והיה צר מאד לישראל למניהם, עד שריחם עליהם ה' אלהי אבותינו, והצילם מידם, וגברו בני חשמונאי הכהנים הגדולים והרגום, והושיעו את ישראל מידם. והעמידו מלך מן הכהנים, וחזרה המלכות לישראל, ונמשכה יותר ממאתים שנה עד חורבן הבית השני. וכשגברו ישראל על אויביהם ואיבדום, היה זה ביום כ"ה בכסליו. ונכנסנו להיכל ולא מצאו שמן טהור להדליק המנורה שבבית המקדש, אלא פך אחד של שמן שלא היה בו להדליק אלא יום אחד בלבד, ונעשה בו נס והדליקו ממנו שמנה ימים עד שכתשו זתים ועשו שמן טהור. ומפני זה התקינו רבותינו בדור ההוא שיהיו שמנה ימים אלו – החל מיום כ"ה בכסליו והלאה – ימי שמחה והלל. ומדליקים בהם נרות בכל לילה משמונת הלילות לפרסם הנס ולגלותו, וימים אלו נקראים חנוכה. (חזון עובדיה עמ' א)

מנהגי חנוכה

א. יש אומרים שריבוי הסעודות שמרבים בהם בימי חנוכה אינם אלא סעודות הרשות, שלא קבעום חכמים למשתה ושמחה. ויש חולקים ואומרים שיש מצוה בריבוי הסעודות. ונוהגים לומר זמירות ותשבחות להשם יתברך בסעודות הללו, ואז נחשבות לסעודות מצוה. (חזו"ע עמ' טו-יח)

ב. מה טוב ומה נעים לנצל מסיבות כאלה לדרשות בדברי תורה ויראת ה' טהורה, לקרב את ישראל לאביהם שבשמים, ומצדיקי הרבים ככוכבים לעולם ועד. ואז בודאי שנחשבות הסעודות הללו למצוה. והיה רצון שהשם יתברך יעשה עמנו נסים ונפלאות כמו שעשה לאבותינו בימים ההם בזמן הזה. ישראל נושע בה' תשועת עולמים, ונוכה לביאת משי"ח צדקנו (ראשי תיבות: מדליקים שמנת ימי חנוכה), ונדליק המנורה בבית קדשנו ותפארתינו, מלך ביפיו תחזינה עינינו. במהרה בימינו אמן. (עמ' יח)

ג. נוהגים להרבות במאכלי גבינה בימי חנוכה, זכר לנס שנעשה על ידי "הודית". ומנהג ישראל תורה הוא.

ד. מה שנוהגים במלאת שבעת ימי האבל לעלות לבית הקברות, וכן ביום השלישים, אין לעשות כן בימי חנוכה, מפני שמתעוררים לבכי ולמספד ע"י הקבר כשרואים קברו של הנפטר. ולכן ידחו הביקור לבית הקברות לאחר ימי החנוכה.

ה. מי שצריך לעלות לקבר במלאת שנה אם הם יודעים שיבואו לידי בכי לא יעלו, ואם נראה להם שלא יבואו לידי בכי אז רשאים לעלות לקבר. (ע"פ חזו"ע שם)

מנהג אכילת סופגניות

א. נוהגים לאכול סופגניות מטוגנות בשמן, זכר לנס השמן של המנורה, וטעמים בצפיחית בדבש. וכל מעשיך יהיו לשם שמים. (עמ' ט)

ב. סופגניות שהובאו באמצע הסעודה, אין לברך עליהן, וטוב להניחן עד לאחר ברכת המזון, ואז יברכו עליהן.

ג. סופגניות שלנו שהם על ידי טיגון בשמן, אפילו קבע סעודה עליהם (דהיינו שאכל 216 גרם) אינו מברך המוציא וברכת המזון. אלא בורא מיני מזונות ועל המחיה. (ילקוט יוסף סי' תרע"ס יח)

ד. סופגניות הנעשות על ידי גוים במסעדות ובתי הארחה של יהודים מותרים באכילה, ואין בהם איסור בישולי גוים וכדין פת נחתום של גוים. ומכל מקום יש להזהר שישאל ידליק את האש. וכן אם כיבו את הגאז ואחר כך רוצים לטגן עוד סופגניות, יחזור המשגיח וידליקנו בעצמו. והנוהגים להזהר תמיד מלאכול אפילו פת נחתום גוי, עליהם להזהר גם בסוגפניות אלה, ותע"ב. (ילקו"י סי' תרע"ס ט)

ה. סופגניות המטוגנות בשמן, ואחר הטיגון מזריקים לתוכן ריבה לכל סופגניה, ולא הוסיפו מים במאפיה בשעת ההזרקה, והריבה הנזילה מרוכות כולה במקום אחד, בתוך הסופגניה, מותר לחממה בשבת על פלאטה חשמלית דולקת עד שתהיה יד סולדת בה. (חזו"ע עמ' ט).

מצות הדלקת נרות חנוכה

א. צריך להזהר מאד בהדלקת נרות חנוכה, כי היא מצוה חביבה עד מאד, שיש בה משום פרסום הנס בהודאה לה' יתברך על הנסים שעשה לנו, והעושה כן זוכה לבנים תלמידי חכמים. (ילקו"י סי' תרע"א ס"א)

ב. כמה נרות צריך להדליק? בלילה הראשון מדליק נר אחד, מכאן ואילך מוסיף אחד בכל לילה עד שבליילה אחרון יהיו שמנה נרות, ואפילו אם היו בני הבית מרובים לא ידליקו יותר. ע"כ. (חזו"ע עמ' ט)

ג. אחר שהדליק בעל הבית נר החיוב, מותר לתת לאחד מבניו הקטנים שהגיע לחינוך (בן 6 בערך) להדליק נרות ההידור, כדי לחנכו במצות. ונר השמש רשאי ליתן להדליקו אפילו לכן שלא הגיע לחינוך.

ט. אף הנשים חייבות בהדלקת נרות חנוכה מפני שאף הן היו באותו הנס.
י. בן נשוי המתארח אצל אביו או אצל חמיו בשבת חנוכה, ובמוצאי שבת מתכוון לחזון לביתו, אין לו להדליק נר חנוכה אלא כשיחזור לביתו דוקא. (עמ' קנה)
יא. חיילים ספרדים המשרתים בצבא יכולים לסמוך על הדלקת נר חנוכה של אביהם בביתם, ואינם צריכים להדליק. (עמ' קנו)
יב. כל השמנים והפתילות כשרים להדלקת נר חנוכה. ומצוה מן המובחר בשמן זית מפני שאורו צלול ביותר. וכן מצוה מן המובחר לעשות הפתילה מצמר גפן.
יג. אם השמן זית ביוקר מאד, יותר מכל שאר שמנים, יוכל להדליק נר החיוב בשמן זית, ושאר נרות ההידור בשמן רגיל.

יד. שמן של שביעית, הרבה מן האחרונים אוטרים להדליק ממנו נרות חנוכה, כיון שאסור להשתמש לאור נרות החנוכה, והתורה אמרה על פירות שביעית "לאכלה" ולא להפסד. ויש מתירים. ואם הוא יכול נכרי או היתר מכירה מותר. וכל שכן יכול חו"ל שמותה.

טו. אין יוצאים ידי חובת הדלקה נרות חנוכה באור החשמל, שצריך להקפיד על שמן ופתילה, בדומה להדלקת המנורה בבית המקדש, שבה נעשה הנס. מכל מקום הטס במטוס, ואין לו אפשרות להדליק נר חנוכה בשמן או בשעוה, טוב שידליק פנס חשמלי בלי ברכה, לזכר הנס. (ילקו"י סי' תרע"א ס"א)

היכן מניחים את החנוכיה?

א. מצוה להניח נרות החנוכה בטפח הסמוך לפתח משמאל הנכנס, כדי שתהיה המזוזה מימין ונרות החנוכה משמאל, וכשהוא נכנס ויוצא הרי הוא מוקף במצות.

ב. מצות הנחת נרות חנוכה היא בתוך עשרה טפחים (80 סנטימטר) מקרקע הדירה, ואם הניחם למעלה מעשרה טפחים, יצא. ויש להניחם למעלה משלשה טפחים. (עמ' לג)

ג. הדר בעליה מצוה שיניח את מנורת החנוכה בחלון או במרפסת הסמוכה לרשות הרבים, כדי לקיים פרסומי ניסא. ואפילו החלון למעלה מעשרה טפחים.

ד. אם הוא גר בקומה שהמרפסת גבוהה מקרקע רשות הרבים עשרים אמה (9.60 מטר) יניח הנרות בפתח הדירה מבפנים, הואיל ואין בזה היכר כל כך לבני רשות הרבים. ומכל מקום אם יש ממול בנין גבוה ויש פרסום הנס להם, ידליק בחלון. (עמ' לט)

ה. חצר שיש בה שני פתחים, משני רוחות, בזמן הזה שהרבה מדליקים בתוך הבית מבפנים ואין שום היכר לבני רשות הרבים, אע"פ שיש לחצר כמה פתחים אין צריך להדליק אלא בפתח אחד בלבד. וכן המנהג פשוט. (ילקו"י סי' תרע"א ס"כז)

מתי מדליקים נרות חנוכה?

א. זמן הדלקת נרות החנוכה בצאת הכוכבים לא מאחרים ולא מקדימים, וצריך ליתן שמן בנרות שיעור שיעורו חצי שעה אחר צאת הכוכבים. (עמ' סב)

ב. מי שלא הדליק בתחלת הלילה, והגיע לביתו בשעה מאוחרת, וכל בני הבית כבר נרדמו, אם יכול להעיר אחד או שנים מבני הבית, כדי שישמעו ממנו ברכת "להדליק נר חנוכה", הנה מה טוב ואם לאו, יברך וידליק נר חנוכה. (עמ' סב-סד)

ג. בערב שבת צריך לתת שמן בנרות החנוכה שיעור שידלקו במשך חצי שעה אחר צאת הכוכבים בליל שבת, ולכן לא יקדימו ההדלקה יותר מדאי בעוד היום גדול, אלא ידליקו נרות החנוכה כרבע שעה לפני השקיעה, לאחר שיתנו שמן כשיעור שעה אחת. ואם לא יהיו נרות החנוכה דולקים חצי שעה אחר צאת הכוכבים, יש אומרים שלא יצא ידי חובתו, והברכות שבירך על הנרות הרי הן ברכות לבטלה, לכן יש להזהר מאד בכל זה. (עמ' ע)

ט. במוצאי שבת חנוכה מדליקין נר חנוכה בבית הכנסת ואחר כך מבדילין על הכוס. ובבית יבדיל תחלה ואחר כך ידליק.

מה מברכים בהדלקת החנוכיה?

א. המדליק נרות חנוכה, צריך לברך בלילה הראשון ג' ברכות: א. אשר קדשנו במצותיו וציונו להדליק נר חנוכה. ב. שעשה נסים לאבותינו בימים ההם בזמן הזה. ג. שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה. ובשאר לילות החנוכה מברך שתי ברכות הראשונות בלבד. (ילקו"י סי' תרע"א ס"א)

יא. המדליק צריך להדליק את רוב היוצא מן הפתילה כלומר שידליק עד שתהא השלהבת עולה מאליה. (חזו"ע עמ' קכט)

יב. אחר שבירך והדליק נר אחד, אף על פי שהוא עדיין צריך להדליק את נרות ההידור, יש לו לומר את הנוסח של הנרות הללו אנו מדליקים וכו', ואחר כך כל מזמור שיר חנוכה הבית לדוד. (עמ' קל)

יג. אם שכח לברך "להדליק נר חנוכה" ושאר הברכות, כל זמן שעדיין לא סיים להדליק את נרות ההידור של אותו לילה, רשאי לברך "להדליק נר חנוכה" ושאר ברכות ההדלקה, אבל אם השלים לגמרי הדלקת כל הנרות, אפילו אם עדיין לא הדליק את נר "השמש", לא יברך עוד ברכת "להדליק נר חנוכה", אבל יוכל לברך ברכת שעשה נסים בכל הלילות, ושהחיינו בלילה הראשון בלבד. (שם)

מוסדות אור דוד
שמחים להזמין את כל הקהל הרחב

מסיבת חנוכה

שתתקיים אי"ה ביום רביעי
כ"ז כסלו תשפ"ג 21/12/22 (נר רביעי של חנוכה)

בהיכל ישיבתנו הקדושה | בשעה
"אור דוד" המכבים 108 בני ברק | 20:30

בהשתתפות

הרה"ג **דניאל זר** שליט"א
ראש הישיבה והמוסדות

משגיח הישיבה
ורבנים חשובים

את הערב ינעים זמר
ותזמורת מלאה

מנחה הערב שמעון פרץ הי"ו

הכניסה חופשית
בואו בהמוניכם לערב
מהנה ובלתי נשכח!

הכניסה לנשים
מרחוב שלוש
השעות

המסיבה תועבר
לנקודת הלויין
מהשעה 21:30

כיבוד
קל